

HISTORKY Z IVY HILLU

JULIE KLASSENNOVÁ

VIANOCE
V IVY HILLE

VIANOCE
v IVY HILLE

HISTORKY Z IVY HILLU

VIANOCE
v Ivy Hille

JULIE
KLASSENOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2020 by Julie Klassen

Originally published in English under the title
An Ivy Hill Christmas
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.
Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

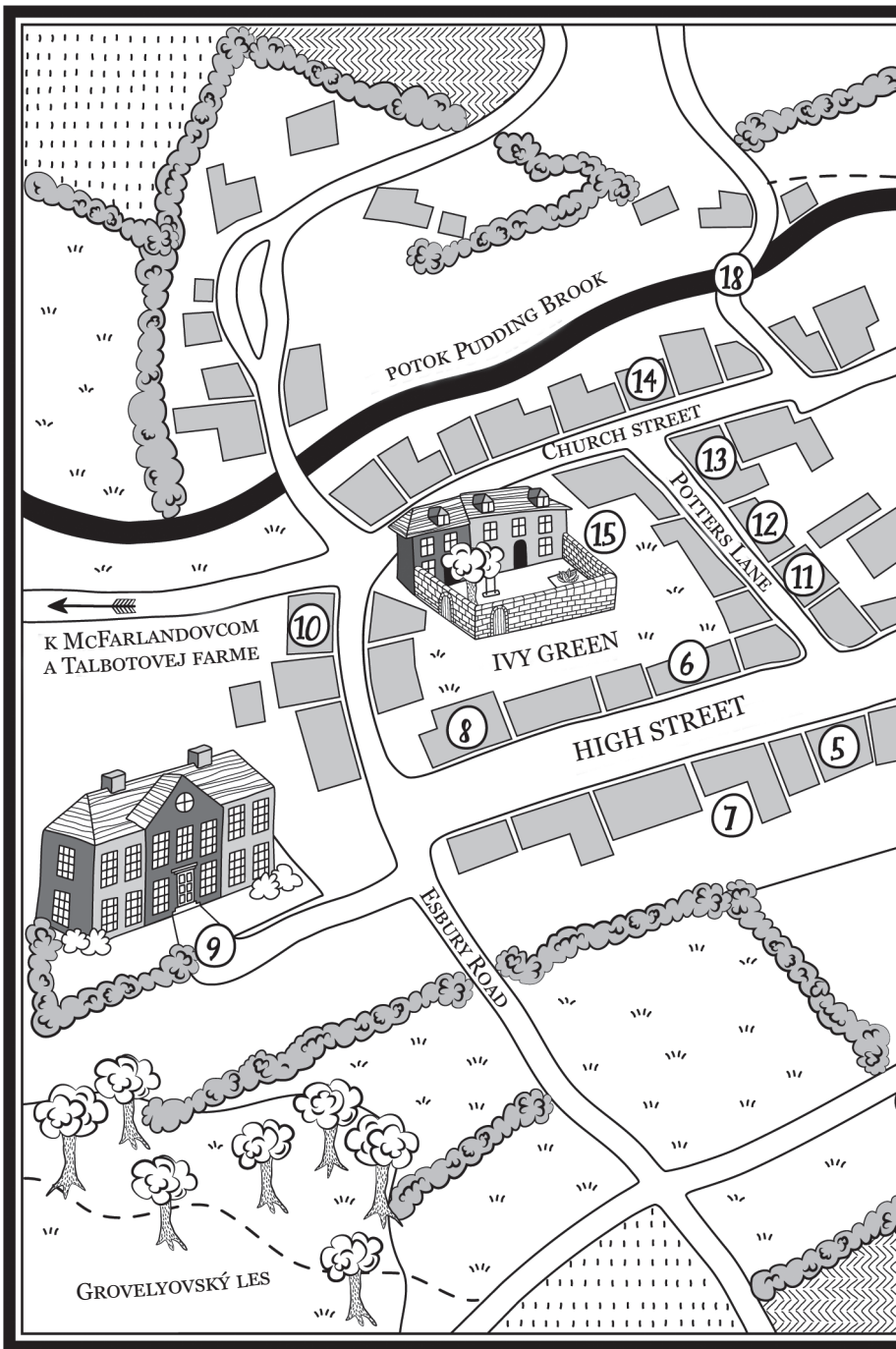
Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2021
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-89-8

*S láskou a vďakou venujem
Michelle Griepovej,
talentovanej autorke románov, noviel
a perfektných kritik.*

POTOK PUDDING BROOK

CHURCH STREET

POTTERS LANE

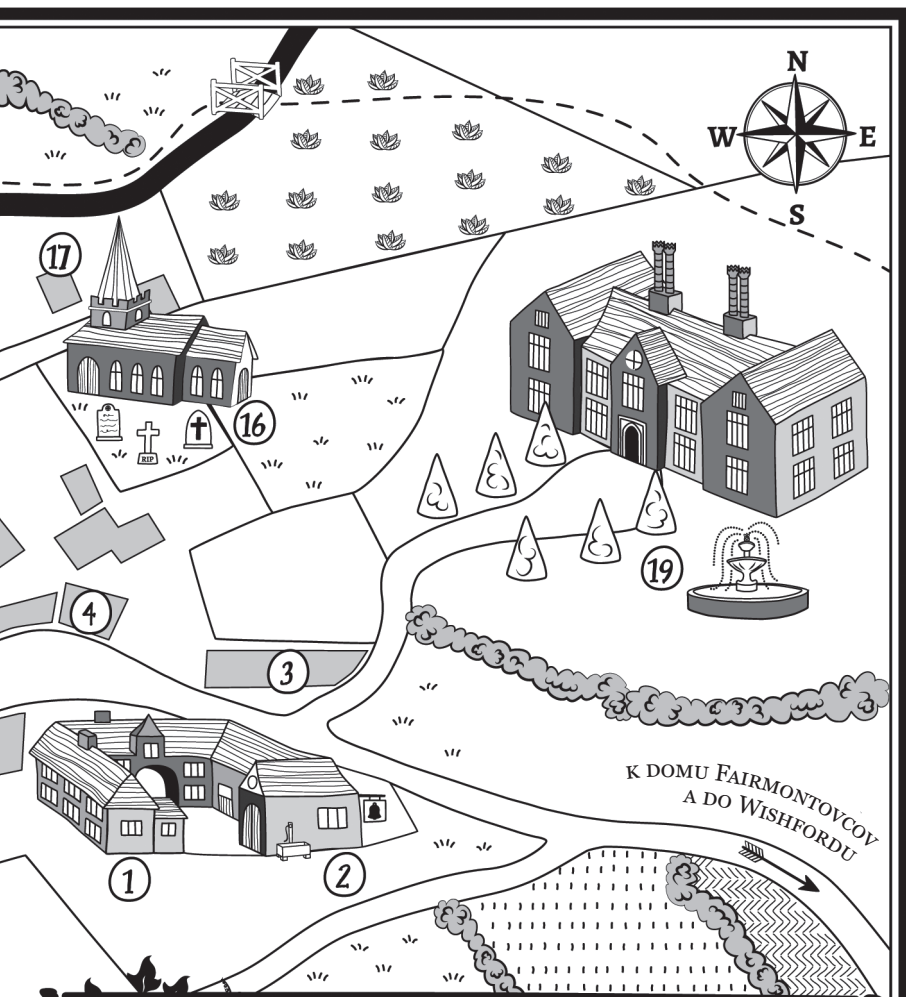
IVY GREEN

HIGH STREET

ESBURY ROAD

K MCFARLANDOVCOM
A TALBOTOVEJ FARME

GROVELYOVSKÝ LES

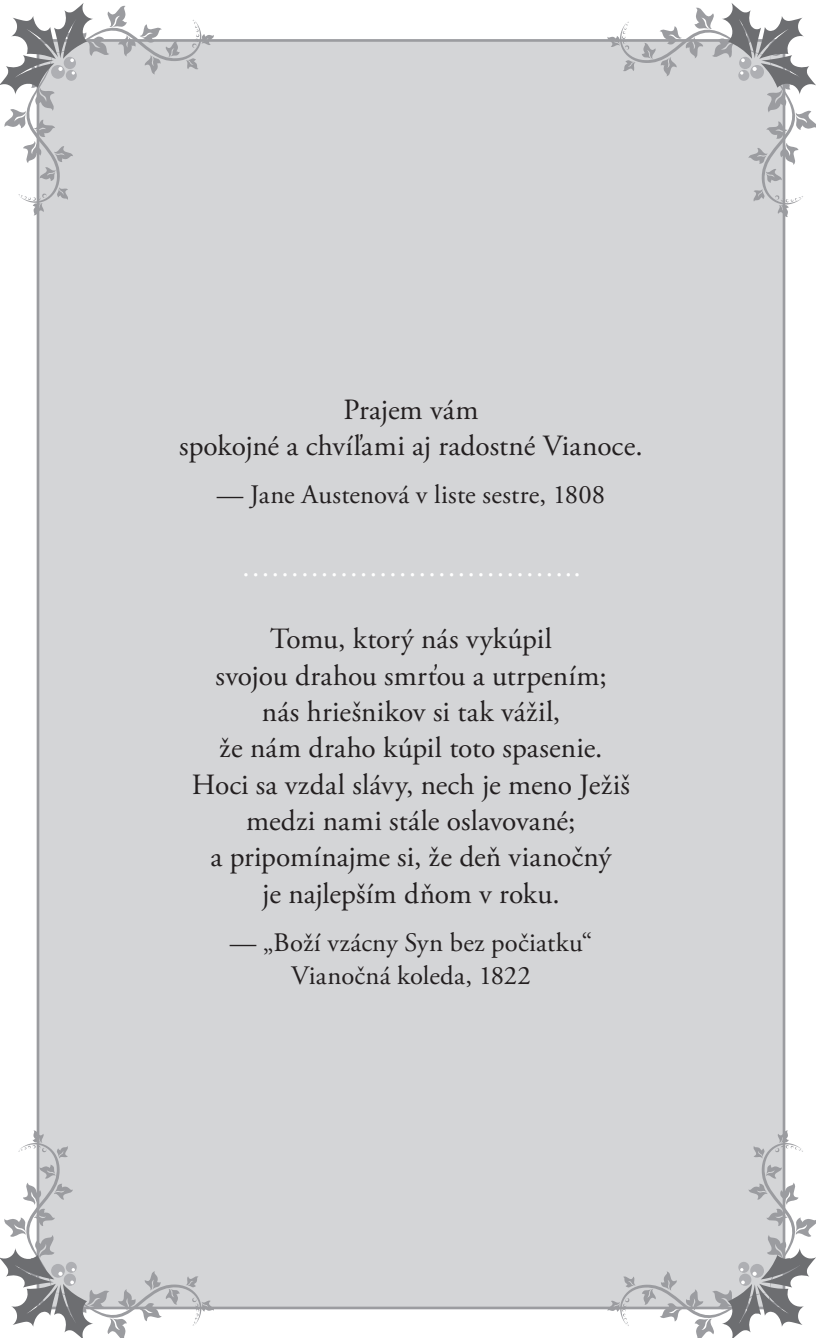

IVY HILL

- 1 – hostinec Zvon
- 2 – stajne hostinca
a dom správcu
- 3 – kolár
- 4 – kováč

- 5 – obchod pána Pratera
- 6 – krajčírka dielňa
- 7 – lekárň
- 8 – banka
- 9 – Thornvale

- 10 – chudobinec
- 11 – väzenie
- 12 – spoločenská miestnosť
- 13 – krčma
- 14 – pekáreň
- 15 – Ivy Cottage
- 16 – kostol
- 17 – fara
- 18 – Konský most
- 19 – Brockwell Court

Prajem vám
spokojné a chvíľami aj radostné Vianoce.

— Jane Austenová v liste sestre, 1808

.....

Tomu, ktorý nás vykúpil
svojou drahou smrťou a utrpením;
nás hriešnikov si tak vážil,
že nám draho kúpil toto spasenie.
Hoci sa vzdal slávy, nech je meno Ježiš
medzi nami stále oslavované;
a pripomínajme si, že deň vianočný
je najlepším dňom v roku.

— „Boží vzácny Syn bez počiatku“
Vianočná koleda, 1822

KAPITOLA

PRVÁ

DECEMBER 1822

LONDÝN

Richard Brockwell sa uznanlivo zahľadel na svoj odraz vo výklade obchodu s látkami. Vyzerám dosť dobre, pomyslel si. V obchode zazrel peknú debutantku, ktorú mu predstavili na nejakom plese. Flirtovala s ním a raz spolu tancovali, ale druhýkrát ju už o tanec nepožiadala ani ju nešiel navštíviť. Ani teraz nevošiel dnu, aby ju pozdravil. Bola príliš mladá a príliš... prijateľná.

Kráčal ďalej. Pri ošarpanej kaplnke na konci ulice stála prísne vyzerajúca žena. Dúfal, že sa jej vyhne, keď prejde na druhú stranu, no nestihol to. Jej hlas ho zdrapil, ako keď mačka schmatne za krk svoje neposlušné mláďa.

„Vy, pane! Neprispejete na našu úctyhodnú charitu?“ Šikovne sa vyhla vozu a prešla na jeho stranu ulice.

Richard sa otočil a nasilu sa usmial. Bol dobre vychovaný a hoci jeho výchova nebola dokonalá, vedel s ľahkosťou predstierať zdvorilosť.

Keď žena podišla bližšie, pokračovala so svojou žiadosťou. „Som slečna Arbuthnotová, riaditeľka Sirotinca svätého Juraja. Zachraňujeme sirotu z pazúrov podlosti a učíme ich rôznym zručnosťami, napríklad kníhviazačstvu, kníhtlačí či lanárstvu, aby sa mohli začať živiť čestnou prácou.“ Zdvihla košík. „Naša inštitúcia je podporovaná dobrovoľnými príspevkami.“

Dobrovoľnými, alebo vynútenými? zamyslel sa Robert. „Madam,“ slušne odvetil, „vždy, keď tadiaľto idem, teším sa na to, ako ma vy alebo niektorý z vašich druhov oslovíte. Vaša... vytrvalosť je obdivuhodná. Boli by ste zdatnými súpermi atlétovi v gréckom päťboji.“ Prižmúrila oči, ale on sa neprestával očarujúco usmievať. „Tlieskam vášmu filantropickému duchu. Skutočne. A tak ako vy, všetko, čo môžem oželiť, dávam na charitu podľa vlastného výberu. Prvé miesto v mojom srdci aj v mojej peňaženke zaberajú moja obľúbená kaviareň a kníhkupectvo.“

Suverénne sa uklonil, otočil sa a spokojný sám so sebou sa pobral ďalej. Ona zostala zmätene stáť na chodníku.

Richard vedel, že je sebecký. Človek nedokáže zmeniť svoju povahu, svoju podstatu, však? Asi nie.

Pri kaviarni pozdravil žobráka a vošiel do svojho obľúbeného podniku. Privítala ho vôňa kávy, fajkového tabaku, novín a kníh. Svojho okuliarnateho editora zbadal pri ich obľúbenom stolíku a pobral sa k nemu.

„Murray. Rád ťa vidím, kamarát.“

David Murray zdvihol tmavú kučeravú hlavu a vstal, aby ho pozdravil. „Ako sa máš, Brockwell?“

„Podľa novín som pekný nemravník, rozhodnutý zviest' všetky mayfairské vdovy.“ Pri tom zveličení sa samolúbo usmial a potom sa posadil. Kedysi si povest' takého svetáka zrejme zaslúžil, no dnes už nie.

„Stále lepšie ako ja,“ sťažoval sa Murray. „Podľa dnešného ranného vydania ma opäť idú predviesť pred súd za nactiutíňanie a som na pokraji bankrotu.“

Richard sa na svojho priateľa, ktorý bol len o dva roky starší, zaškeril. „No, každý si nesie svoj kríž. Možno ti toto pomôže.“ Z koženého obalu vybral niekoľko papierov. „Tu je článok, ktorý si chcel. Ďalšiu časť ti pošlem z Wiltshireu.“

Murrayovo husté obočie sa dvihlo až nad rám okuliarov. „Myslel som si, že počas Vianoc plánuješ zostať v meste pracovať.“

„Chcel som, ale moja matka trvá na tom, aby som tento rok prišiel domov. Desím sa toho, ale tentoraz nie nepovažuje za odpoveď.“

„Vianoce strávené s milovanou rodinou?“ ozval sa Murray sucho. „Hrôza.“

Richard vedel, že jeho redaktor nemá žiadnu rodinu. Niečo mu napadlo. Host' by mohol byť dobrým rozptýlením. „Nepôjdeš tam so mnou? Teda, ak si vieš predstaviť, že strávíš Vianoce na vidieku.“

„Kedy odchádzaš?“

„Devätnásteho.“

Muž váhal. „Ty choď, ale slúb mi, že nový článok plný jedovatej satiry mi ako vždy dodáš do desiateho ďalšieho mesiaca. Dúfam, že na vidieku tvoj mozog úplne nezmäkne a neotupí sa.“

„Určite nie. Možno by si mal ísť radšej so mnou a dať na mňa pozor.“

Nepovedal svojmu priateľovi, že pracuje na druhom románe. Ten prvý odmietli už dvaja vydavatelia. Vlastne Thomas Cadell z významného londýnskeho vydavateľstva Cadell & Davies mu len stroho poslal rukopis späť s poznámkou *Zamietnuté*. Richard stále čakal na vyjadrenie tretieho a štvrtého vydavateľstva. Murray nanešťastie knihy nevydával, zamieroval sa najmä na svoj časopis.

„Tvojej rodine by hosť neprekážal?“ opýtal sa.

„Vôbec nie. Vždy na Vianoce pozývajú hostí.“

„Môžem si to premyslieť?“

„Samozrejme. Daj mi vedieť, keď sa rozhodneš.“

Richard podľa možnosti trávil v Brockwell Courte čo najmenej času a radšej zostával v rodinnom londýnskom dome: chcel byť čo najďalej od matkiných plánov na jeho ženbu a pobyt doma ho len utvrdzoval v tom, že ju opäť sklame.

V každom prípade bol pánom pekného londýnskeho domu s malou skupinkou výkonných zamestnancov.

S radosťou prenechal zodpovednosť a starostlivosť o vidiecke sídlo svojmu staršiemu bratovi, svedomitému sirovi Timothy-mu. A prečo nie? Napokon, Timothy je dedič, nie on.

Richard netúžil cestovať do Wiltshireu, chodiť tam na bohoslužby a večierky, slušne zdravieť ľudí a počúvať smutné vzdychy ovdovenej matky. Vdova lady Brockwellová bola vždy melancholická a rezervovaná, hoci možno teraz, keď má Timothy a jeho žena dieťa, jej to zdvihlo náladu a prestane ho tlačiť do manželstva.

Okrem toho by celkom rád strávil čas so svojou mladšou sestrou Justinou. Hostil ju raz počas londýnskej sezóny a veľmi sa mu to páčilo. V jej očiach bol dobrý človek. Vychutnával si jej obdiv a to, ako sa nenútene smiala na jeho vtipoch. Vďaka tomu, že ju sprevádzal na bály, získal aj viac peňazí na výdavky v Londýne, čo mu vôbec neprekážalo. No tie peniaze boli už dávno preč.

Čo sa týka financií, matka sa našťastie vždy dala presvedčiť, a keď ju poprosil, napísala do banky, aby mu poskytli ďalšie prostriedky.

Až doteraz.

Neoblomne trvala na tom, že kým nepríde na Vianoce domov, nedá do banky ďalší príkaz.

V ten večer si Richard sadol k večeri pozostávajúcej z hovädziny a zemiakov. S nechutou sledoval pohár klaretu a potom ho pozdvihol na prípitok.

„To je posledné, pane,“ odpovedal postarší komorník, ktorý ho obsluhoval pri stole. „A už si nemôžeme dovoliť ďalšie.“

Richard si vzdychol a zahľadel sa von oknom.

Zotmelo sa a prichádzala búrka, ktorá zodpovedala jeho nálade. Dážď prudko bil do francúzskych okien a konáre živého plota sa ohýbali pod náporom vetra.

Zablýskalo sa a v tom záblesku sa objavil pár očí. Richard prekvapene vstal, aby sa lepšie pozrel. Vonku za dverami stál zablatený pes. Keď si to úbohé stvorenie Richarda všimlo, postavilo sa na krátke zadné nohy a predné labky položilo na sklenené tabule. Veľkými očami prosebne hľadelo do Richardovho salónika a na teplo ohňa – alebo možno jednoducho na tanier s hovädzinou.

Opäť sa zablyсло a v tom záblesku Richard zbadal samého seba – ako stojí pri okne a hľadá dnu na pokojnú, domácku scénu – cudzinec, ktorý túži po prijatí. Po láske a blízkosti.

„Ignorujte ho, pane,“ povedal nezaujato Pickering, „a odíde.“

Richard prešiel k dverám. „Aspoň mu dajme niečo jesť.“

Starší muž pokrútil hlavou. „Ja v tomto počasí von nejdem. Okrem toho, ak nakrmíte tuláka, nikdy sa ho nezbavíte.“

To Richard dobre vedel, ale pohla ním nečakaná ľútosť. Otvoril dvere, pokojne sa psovi prihovoril a lákal ho dnu na kúsok hovädziny.

Pickering stále krútil hlavou. „Pani Tompkinsovej sa to nebude páčiť. Už teraz má čo robiť s prázdnu špajzou.“

Vedel, že Pickering má pravdu, ale aj tak to urobil.

O týždeň neskôr sa Richard chystal na obávanú cestu do Ivy Hillu. Vianoce na vidieku budú viac slávnostné ako v meste, utešoval sa, bude tam dostatok jedla a Brockwell Court má dobre zásobenú vínnu pivnicu. Je to len pár týždňov. Užije si to.

No hneď po sviatkoch, v momente, ako sa doje aj koláč Dvanásteho dňa, sadne na dostavník a vráti sa do Londýna k svojmu ľahkovážnemu životu slobodného muža.

Chvíľu sledoval svoj odraz v okne a potom obliekol psovi malú vestičku. Jeho nevlúdny komorník to odmietal spraviť.

„Stačí, že musím obliekať jedného mladého parádnika,“ povedal Pickering. „Obliekať takéhoto uličníka je pod moju úroveň.“

„Dobre, dobre, vy starý frfloš, urobím to sám.“ Vestičku pozapínal a dokonca psovi okolo krku uviazal malú kravatu, všetko neochotne ušité jeho krajčírom.

Richard mal už teraz psa oveľa radšej ako Pickeringa. Vlastne radšej ako väčšinu ľudí.

Rodokmeň dotyčného psa bol síce pochybný, ale pripomínal mu teriérov z románu *Guy Mannering*. Škótsky farmár Dandie Dinmont v ňom vlastní šesť „flakatých čierno-horčicových“ teriérov, rovnako húževnatých a priateľských ako on sám. Richard chcel najdúcha najprv volať Scotty, ale to sa mu zdalo príliš priamočiare. Nazval ho teda Wally, čo bolo na akúsi závistlivú počesť sira Waltera Scotta. Väčšina ľudí pohybujúcich sa v literárnom svete verila, že je autorom spomínaného románu, ale v knihe sa uvádzalo len *Od autora románu Waverly*. Celý náklad *Guya Manneringa* sa vypredal v priebehu jedného dňa. Kiežby mal Richard aspoň kúsok jeho úspechu.

Namiesto toho mal Wallyho a ten sa už poriadne snažil. Najprv vyčistil pivnicu od myší, čím si získal srdce Richardovej kuchárky a zároveň gazdinej. A v miniatúrnom oblečku ho obdivovali všade, kam prišli.

Dnes sa Richard, Pickering a Wally chystali do Wiltshireu. Murray sa nakoniec rozhodol prijať pozvanie a dohodli si stretnutie v zájazdnom hostinci.

Wally mal zelený kabátik, čerstvo umytú, načuchranú srst' a vyzeral rozkošne. Gazdiná, ktorá ho umývala, skončila úplne premočená. Napadlo mu, že jej dá extra korunu za starostlivosť navyše, ale v peňaženke mal príliš málo mincí.

Keďže Wally bol malý a mohol ho držať na kolenách, nemusel mu ani kúpiť miesto v dostavníku. Pán Murray si kúpil svoj lístok. Na Richardovo prekvapenie si jeho starý komorník tiež kúpil miesto vnútri, nie to lacnejšie vonku.

„Výplata, ktorú mi dávate, je síce úbohá, ale chudobný nie som,“ povedal Pickering s hrdo zdvihnutou hlavou. „Na rozdiel od vás, pán Richard, neminiem každý halier hneď, ako ho dostanem.“

„Výborne, blahoželám.“

Pickering bol komorníkom jeho otca a po smrti sira Justina prišiel za Richardom do Londýna. Bol to zrejme jediný človek, ktorý bol ochotný slúžiť za takú malú výplatu, akú si Richard zo svojho obmedzeného rozpočtu mohol dovoliť. „Slúžiť“ je trochu prehnaný výraz. Pickering mal ubytovanie a stravu zadarmo, aj keď výplata bola dosť nízka. Pravdepodobne zostával z vernosti k starému pánovi, svätcovi. Richardovi sa pri tej predstave skrútili pery do úškrnu. Svätý sir Justin. Aký výsmech. Vedel, aký jeho otec v skutočnosti bol.

Keďže nevrle poznámky starého muža mu dosť prekážali a vedel, že matka mu pridelí nejakého sluhu, nepožiadala ho, aby s ním cestoval do Brockwell Courtu. Ten otravný chlap sa však pozval sám.

„Celé roky som na Vianoce nebol doma. Nenechám si túto príležitosť ujsť. Ktovie, kedy sa môj bezohľadný pán znovu rozhodne ísť?“

Richard sa pri tej posmešnej poznámke zaškeril, ale nechal to tak. „Stále považujete Ivy Hill za svoj domov, Pickering?“ spýtal sa so skutočným záujmom. „Ste so mnou v Londýne takmer celých desať rokov.“

„Nemusíte mi to pripomínať,“ povedal muž sucho. „Zrejme vás to prekvapí, ale vyrastal som tam a stále tam mám dve netere, takže áno, budem ho stále považovať za svoj domov.“

Richard potriasol hlavou. „Môj domov je tu v Londýne.“

Trochu ho tiež prekvapilo, ako sa pani Tompkinsová potešila, keď jej oznámil svoj odchod. Gazdiná ho presviedčala, nech dá zamestnancom voľno, aby mohli stráviť Vianoce s rodinou. Neochotne súhlasil.

Keby tak neurobil, mohol nechať Wallyho v meste a postarala by sa oňho slúžka alebo Billy, ich chlapec pre všetko. Namiesto toho berie psa so sebou do Brockwell Courtu. Nevadí. Wallyho spoločnosť je príjemná aj napriek tomu, že ho bude musieť vyvenčiť zakaždým, keď budú meniť kone. Okrem toho, matkin mopslík je zrelý na uspanie.

Keď dostavník dorazil do londýnskeho hostinca, nastúpili. Zatiaľ čo čakali, kým im naložia batožinu a kým kočiš všetko skontroluje, pozrel sa Richard von oknom a všimol si staršieho muža, ktorý sa s láskou lúčil so svojím dospelým synom.

„Aké to asi je?“ zamrmlal vedľa neho Murray.

Netuším, pomyslel si Richard a radšej zavtipkoval: „Úlohou rodiny je komplikovať ti život. Buď rád, že žiadnu nemá.“

Murray sa na neho úkosom pozrel. „Mňa neoklameš.“

Richarda to prekvapilo. „Nie? Musím sa naučiť lepšie predstierať.“

Dostavník bol plný cestujúcich, balíkov a husí. Zopár chlapcov v modrých sakách, ktorí cestovali domov na Vianoce, sa usadilo na miestach na streche. Staršia dáma zaujala svoje

miesto vnútri a na kolená si položila košík. Pickering nadvihol klobúk na pozdrav a Wally so záujmom oňuchával košík.

Čoskoro už dostavnik rachotil po kamenných uliciach a smeroval von z mesta. Richard si vybral kožený obal, vzal do ruky ceruzku a začal opravovať jednu kapitolu svojho nového románu. O chvíľu mu však oťaželi viečka. Ospalo hľadel von oknom a vo chvíli, keď sa mu zatvárali oči, zbadal, ako dolu padá malé telo. Jeden z pasažierov zo strechy sa zvalil dole. Wally zašteká. Než stihol Richard zareagovať, Murray schmatol jeho vychádzkovú paličku a búchal na strechu. „Stojte! Zastavte!“

„Opatrne – je to slonovina,“ jemne ho napomenul Richard.

Kočič pre zdržanie zanaďoval a zastavil kone. Murray prekročil ženu a Richarda a vyšiel von pomôcť. Vrátil sa s asi dvanásťročným chlapcom, ktorému sa na hlave vytvorila hrča, no inak sa mu nič vážne nestalo. Murray mu pomohol nastúpiť. „Tu, sadni si na moje miesto a oddýchni si. Ja si sadnem na strechu.“

„Ď-ďakujem, pane,“ zamrmlal chlapec trochu zmätene.

Richard potajme obdivoval gesto svojho priateľa... a jeho kabát s flanelovou podšívkou. On by sa pre cudzinca svojho miesta nevzdal. Nie v tomto chladnom, vlhkom počasí. Previnilo sa pozrel na trasúceho sa Wallyho. „Tuto Wally by mohol dostať nádchu,“ ospravedlňoval sa.

Pickering prevrátil oči. „Samozrejme.“

Žena chlapca upokojovala a z košíka vybrala jablko a syr. Podala ich chlapcovi. Richard bol dojatý aj jej nesebeckosťou. Aj on by sa možno podelil o svoje zásoby, ale jedinú, čo mal, bolo pár kostí pre Wallyho a to by sa nepáčilo ani chlapcovi, ani Wallymu.

Prezeral si zraneného chlapca – nepatril k tým školákom v modrých sakách. Mal na sebe tmavý kabát a nohavice, teraz trochu zelené od trávy, a na hlave vlnenú čiapku.

Z nedostatku inej činnosti s ním Richard nadviazal rozhovor.
„Cestuješ sám?“

Chlapec sa na neho znepokojene pozrel. Na takého mladého chlapca mal ostražitý, svetaznalý pohľad.

Richard to skúsil inak, zameral pozornosť na psa. „S Wallym ideme domov na Vianoce. Čo ty?“

Chlapec pokrútil hlavou.

„Nie? Tak to si múdrejší ako ja.“

Wally sa natiahol a dychtivo hľadel na chlapca.

„Chcel by ísť k tebe a pozdraviť ťa. Môže?“

„Áno, pane. Mám rád psy.“

Richard ho pustil. Wally skočil chlapcovi na kolená a olizol mu líce. Škoda, že mu neolízal aj nos, z ktorého mu tieklo. Richard sa s ľútosťou pozrel na svoju čistučkú vreckovku a podal ju chlapcovi. Chlapec sa s radosťou vysmrkal a podával mu ju späť.

Richard mávol rukou. „Nechaj si ju. Skorý vianočný darček.“

Povedal to ako žart, ale chlapec sa celý rozžiari. „Ďakujem, pane.“

„Ako sa voláš?“

„Jamie Fleming.“

„A kamže to dnes ideš?“

Chlapec mu povedal, že ide do učenia k tlačiarovi do Wiltshireu – na sedem rokov.

Richard zdvihol bradu. „Budeš teda tlačiarenský škriatok, čo?“

„Áno, pane. Aspoň tak mi povedali.“

„Nič si z toho nerob. Mne často hovoria, že som diabol. Zvykneš si na to. Kde je tá tlačiareň?“

„Vo Wishforde pri Salisbury.“

„Aha. Poznám ju. Moja rodina býva neďaleko.“

Na mladej tvári sa objavila nádej. „Tak potom sa možno uvidíme.“

Richard zaváhal. „Je to možné. A teraz už žiadne pády zo strechy a prajem ti všetko dobré do budúcnosti.“

Chlapcovi posmutneli oči. „Áno, pane.“

Žena zvrástila čelo a nahla sa k chlapcovi. „Tvojim rodičom muselo byť veľmi smutno, že odchádzaš takto pred Vianocami.“

Jamie pokrútil hlavou. „Nie, madam.“ Odvrátil pohľad. „Mojí rodičia tu už nie sú,“ zamrmlal a hladkal psa.

„To mi je ľúto.“

Po úctivej chvíľke ticha sa ozval Richard. „Zaujíma ma, koľko v dnešnej dobe stojí také učenie.“

„Dvadsať libier.“

„Prepánajána. Ako sa ti podarilo získať toľké peniaze?“

„Sirotinec svätého Juraja zaplatil poplatok aj cestu. Počuli ste o nich?“

„Tak trochu tú inštitúciu poznám, áno. Často odo mňa pýtajú peniaze,“ odpovedal akosi sucho.

„Potom musím poďakovať aj vám,“ povedal chlapec vážne.

„Och, to nie! Mne neďakuj,“ rýchlo zareagoval Richard.

Pickering zdvihol husté obočie. „Vy, pane? Nepovažoval som vás za filantropa.“

„Nie som. Povedal som, že pýtali, nie, že som im niečo dal.“

Richard upadol do ticha, ktoré na nich dosadlo po tomto zvrate. Oproti nemu sedí chlapec zo sirotinca tej ženy? Osud sa s ním ironicky zahráva... alebo Boh? Striaslo ho. *Je to len chlad,* povedal si a prinútil sa pracovať na svojej knihe.